

[Bertel Dahlgaard.]

ført over fra dem, der nu betaler den, til dem, for hvem prisnedsættelserne for brød og mælk har særlig betydning.

Endnu vil jeg gerne knytte nogle ord til socialdemokratiets omtale af den sociale lovgivning.

Der kan ikke være tvivl om, at sygekasse-lovgivningen snarest må tages op til ny behandling. De gældende formuegrænser har efter den sidste ejendomsskyldvurdering medført, at tusinder af nydende medlemmer er blevet udelukket, som det aldrig har været tanken at udelukke. I det hele taget må det snart klares, om det ikke er det mest rationelle at finde former for sygekasseordningen, så man simpelthen kan slette sygekassegrænserne, men ganske særlig må invalidernes forhold tages op til ny overvejelse. Vi har forlængst gjort opmærksom på, at invaliderne, de erhvervshemmede, burde skilles ud under en særlig lovgivning. Begrænsningen af deres arbejdsevne er i så mange henseender væsensforskellig fra aldersrentenydernes forhold, og da navnlig fordi invaliderne har deres særlige problem med hensyn til opøvelse og tilpasning til et specielt arbejde og med hensyn til at finde en passende sysselsættelse.

På det radikale venstres foranledning fik invaliderne ved den sidste boligstøttelov adgang til bolig i, hvad vi hidtil har kaldt aldersrenteboliger. Det er mit indtryk, at den lokale administration har en tilbøjelighed til her at lade invaliderne træde i baggrunden. Det bør vi vist se på igen.

Endelig indeholder socialdemokratiets program en udtalelse om en kommende folkepensionsordning. Det glæder os meget indenfor det radikale venstre, at socialdemokratiet nu har taget denne sag op ad de angivne linier.

I 1945 udsendte det radikale venstre en pjece, der bl. a. omhandlede dette problem, og som jeg gerne vil bede om tilladelse til at citere, da det drejer sig om et så vigtigt fremtidsproblem. Det hedder heri:

„Det radikale venstre må mene, at en fremtidig ordning bør tilstræbe en almindelig folkepensionering for alle over 65 år. En sådan ordning ville have den store samfundsøkonomiske fordel, at den enkelte borgers personlige interesse i opsparing eller arbejdsfortjeneste da ikke modvirkedes af hensynet til bevarelsen

af den ubeskårne aldersrente. Partiet må dog mene, at en sådan folkepensionering ikke skal tilvejebringes gennem et omfattende forsikringsystem med store fondsdannelser, idet et sådant system vil medføre en altfor tyngende byrde for det nuværende slægtled.

Spørgsmålet om tilvejebringelsen af midlerne til en almindelig folkepensionering er da et spørgsmål om, hvorledes de udgifter, ordningen vil medføre, skal fordeles på befolkningen.

Det mest rationelle vil her være at afveje dette som et led i det almindelige skattesystem. Såfremt man vil imødekomme den ret udbredte opfattelse, at der er forbundet noget moralsk opdragende og værdifuldt med, at den enkelte i de yngre år direkte indbetaler til en folkepensionskasse og derved ligesom selv erhverver sig retten til pension til sin tid, vil ordningen også kunne opbygges således, at en del af midlerne tilvejebringes gennem skatterne og en del gennem f. eks. en procentafgift af al indtægt. Dette ville svare til den for tjenestemændene gældende pensionsordning, men vil medføre en adskillig dyrere administration end en betaling alene gennem skatterne.“

Det er den her angivne linie, socialdemokratiet nu også har taget op, og med den fornødne overgangsordning i forholdet til den nuværende aldersrenteordning kan jeg ikke tænke mig andet end, at der på dette område kan ske et frugtbart samarbejde mellem socialdemokratiet og det radikale venstre.

Hvis jeg nu efter denne omtale af socialdemokratiets programudtalelse skal konkludere, så vil man sikkert have forstået, at denne programudtalelse tiltaler det radikale venstre adskilligt mere end det ærede medlem hr. Krag's „Fremtidens Danmark“, årgang 1945. Vi føler ligefrem trang til at sige: velkommen tilbage! men vi må føje en ting til. Vi appellerer til socialdemokratiet, at man nu også samarbejder med os om at tilvejebringe de økonomiske forudsætninger for, at de værdifulde led af dette program kan blive virkelighed. Vi interesserer os ikke for skueretter, men for realiteter. Socialdemokratiet ved meget godt, at med den økonomiske og finansielle baggrund, som jeg har tilladt mig at redegøre for, ville en samlet løsning af disse problemer blive fjernet fremtidsmusik, selvom so-